

[Larsen (Bjerre).]

dette vil føre til et heldigt Resultat i den Retning, der med Rimelighed fremsættes Ønske om af Plejerpersonalet.

Foruden disse Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil gerne gøre en Henstilling angaaende Færdselen i vore Statsskove. I flere Tilfælde lægges der Færdselen, navnlig af Automobile, Hindringer i Vejen, som f. Eks. i Boller Skov ved Horsens, det Skovdistrikt, der blev Statens, da Købet af Herregaarden Boller fandt Sted. Der fører en Vej igennem Skoven ind til Boller Slot, som er Rekreationshjem for Sygekassepatienter. Vejen kan befærdes med Automobile af dem, som har Ærinde til Slottet; men for dem, som ikke har Ærinde, og som bliver taget paa en saadan Køretur, vanker der Bøder, og Kontrollen er meget virksom. Hvis nu Vejene var saa daarlige, at de vilde lide stor Overlast af Automobilkørselen, kunde Forbudet saa nogenlunde forsvares, men det er de netop ikke; Vejene er gode, og det Slid, Automobilkørselen vil forvolde, vil de let kunne tage i en lang Aarrække. Endelig tror jeg, at en Ordning af hele Færdselsspørgsmaalet derovre kunde have sin Betydning ikke mindst for Rekreationshjemmet, idet Ordningen med Til- og Frakørsel til og fra Hvilehjemmet Boller Slot ikke er helt ideel.

Endvidere er der en Anløbsbro i Horsens Fjord ud for Skoven, og mange tager paa Udflugt ud over Fjorden for at nyde den dejlige Sejlur, men ønsker man at komme længere ind i Landet, hvad mange ønsker, maa de spadsere et temmeligt langt Stykke til Hovedvejen; først saa kan Farten gaa videre. Med vor Tids mest benyttede Køretøj til Udflugter, Automobilet, vilde det være rimeligt, om det var ordnet saaledes, at der kunde køres i Automobil fra Anløbsbroen ind i Landet. Horsens Turistforening har gjort Forsøg paa at faa Forholdet ændret, men det mislykkedes, fordi Skovbrugsdirektoratet ikke har villet tage Hensyn til Anmodningen og har svaret afvisende.

Et lignende Forhold gælder ved en anden Skovpart af Statens Skove, nemlig Staksrodeskov ved Vejle Fjord, og der er sikkert andre Egne i Landet, hvor Befolkningen kunde ønske noget friere Færdselsforhold i vore Statsskove, end Tilfældet er nu. Derfor vil jeg henstille til Landbrugsministeren, at han vil se velvilligt paa dette Forhold.

Saa vil jeg gerne gøre en Bemærkning

til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro. Det ærede Medlem kom med en Bemærkning angaaende Forholdet ved Strib, og jeg er enig med det ærede Medlem om, at det vilde være af Betydning, hvis de Færgelejer, der er der, kan blive liggende, som de ligger i Øjeblikket; det vil have Betydning for Byen i dens Helhed, det giver en vis Tryghed, da Sejladsen gennem Bæltet til denne Havn eller rettere sagt til disse Færgelejer, er ganske udmærket. Under Isforhold vil det ogsaa have sin Betydning. Desforuden vil det have sin Betydning, om de Banespor, der forbinde Strib og Middelfart, kan blive liggende, saaledes at Strib stadig kan være i Forbindelse med det øvrige Jernbanenet i Landet. Jeg vil meget gerne yde min Tilslutning til denne Udtalelse fra det ærede Medlem.

Endelig vil jeg i al Stilfærdighed gøre en ganske lille Indsigelse mod det ærede Medlems Udtalelser angaaende Landbo-kommissionen og Regeringens Stilling i saa Henseende. Ganske vist har vi drøftet dette Forhold adskillige Gange nu i den senere Tid, men jeg vil dog gøre en Bemærkning igen, nemlig, at der *har* jo været fremlagt Forslag i saa Henseende. Regeringens Linie i denne Krisepolitik har — som det meget rigtigt blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Lundberg — været den, at den har taget Hensyn til forskellige Sider, til de forskellige Befolkningslag, der er ramt af Krisen. Det vilde derfor efter min Formening være mærkeligt, om Regeringen skulde have fraveget denne Linie, som den hidtil har fulgt, og som jeg synes er den rigtige. Forslagene *har* ligget paa Tingets Bord, de *har* været til Forhandling, men Tiden har aabenbart ikke været moden endnu for de Herrer af Venstre til at gaa ind i Samarbejdet. Dog, kommer Tid, kommer Raad, det kan jo være, Situationen kan blive en anden.

A. Svensson: Da jeg paa Grund af Sygdom har været fraværende under den store Del af Finanslovdebatten, har jeg ikke kunnet faa Ordet før paa dette meget sene Tidspunkt; jeg har derfor heller ikke kunnet svare paa de Angreb, der fra flere Sider er blevet rettet imod mig personlig og mod det Blad, jeg er knyttet til, „Jydske Tidende“. Nu vil jeg straks bemærke, at jeg anser det ikke for nødvendigt at svare særlig indgaaende paa disse Angreb. Det har jeg gjort i Sommer over for Redaktør Andreas Graus Smædekampagne i Venstres Blade og, som jeg tror, ikke uden Virkning. Jeg skal dog benytte Lejligheden til at gøre nogle Bemærkninger om Pressen i de